

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 473/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOST', s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 227/2015 – sp. zn. Rvp 228/2015, sp. zn. Rvp 680/2015, sp. zn. Rvp 984/2015 – sp. zn. Rvp 985/2015, sp. zn. Rvp 1685/2015 – sp. zn. Rvp 1689/2015 a sp. zn. Rvp 3248/2015 vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Žiline a jeho uzneseniami sp. zn. 3 CoE 90/2014 z 19. júna 2014 (sp. zn. Rvp 227/2015), sp. zn. 7 CoE 87/2014 z 3. novembra 2014 (sp. zn. Rvp 228/2015), sp. zn. 9 CoE 99/2014 z 30. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 680/2015), sp. zn. 9 CoE 85/2014 z 30. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 984/2015), sp. zn. 6 CoE 55/2014 z 30. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 985/2015), sp. zn. 9 CoE 101/2014 z 30. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 1685/2015), sp. zn. 1 CoE 86/2014 z 26. augusta 2014 (sp. zn. Rvp 1686/2015), sp. zn. 9 CoE 106/2014 z 30. októbra 2014 (sp. zn. Rvp 1687/2015), sp. zn. 5 CoE 75/2014 z 30. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 1688/2015), sp. zn. 5 CoE 92/2014 z 28. októbra 2014 (sp. zn. Rvp 1689/2015) a sp. zn. 21 CoE 47/2014 z 3. septembra 2014 (sp. zn.

Rvp 3248/2015), ako aj postupom Okresného súdu Žilina a jeho uzneseniami sp. zn. 18 Er 3638/2009 z 9. októbra 2013 (sp. zn. Rvp 985/2015) a sp. zn. 20 Er 404/2005 z 1. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 1685/2015), postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš a jeho uzneseniami sp. zn. 6 Er 424/2010 z 3. júna 2014 (sp. zn. Rvp 680/2015), sp. zn. 8 Er 2/2007 z 29. marca 2012 (sp. zn. Rvp 984/2015), sp. zn. 10 Er 68/2010 zo 17. marca 2014 (sp. zn. Rvp 1688/2015) a sp. zn. 3 Er 557/2008 z 26. septembra 2013 (sp. zn. Rvp 1689/2015), postupom Okresného súdu Námestovo a jeho uznesením sp. zn. 5 Er 2394/2008 z 30. júna 2010 (sp. zn. Rvp 228/2015), postupom Okresného súdu Čadca a jeho uzneseniami sp. zn. 12 Er 822/2006 z 18. decembra 2013 (sp. zn. Rvp 227/2015), sp. zn. 13 Er 87/2005 z 27. septembra 2011 (sp. zn. Rvp 1686/2015) a sp. zn. 11 Er 577/2005 zo 6. novembra 2013 (sp. zn. Rvp 3248/2015) a postupom Okresného súdu Dolný Kubín a jeho uznesením sp. zn. 4 Er 148/2009 z 24. marca 2014 (sp. zn. Rvp 1687/2015) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 227/2015 – sp. zn. Rvp 228/2015, sp. zn. Rvp 680/2015, sp. zn. Rvp 984/2015 – sp. zn. Rvp 985/2015, sp. zn. Rvp 1685/2015 – sp. zn. Rvp 1689/2015 a sp. zn. Rvp 3248/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 227/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli od 13. januára 2015 do 4. marca 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti

POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 3 CoE 90/2014 z 19. júna 2014 (sp. zn. Rvp 227/2015), sp. zn. 7 CoE 87/2014 z 3. novembra 2014 (sp. zn. Rvp 228/2015), sp. zn. 9 CoE 99/2014 z 30. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 680/2015), sp. zn. 9 CoE 85/2014 z 30. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 984/2015), sp. zn. 6 CoE 55/2014 z 30. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 985/2015), sp. zn. 9 CoE 101/2014 z 30. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 1685/2015), sp. zn. 1 CoE 86/2014 z 26. augusta 2014 (sp. zn. Rvp 1686/2015), sp. zn. 9 CoE 106/2014 z 30. októbra 2014 (sp. zn. Rvp 1687/2015), sp. zn. 5 CoE 75/2014 z 30. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 1688/2015), sp. zn. 5 CoE 92/2014 z 28. októbra 2014 (sp. zn. Rvp 1689/2015) a sp. zn. 21 CoE 47/2014 z 3. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 3248/2015) (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“), ako aj postupom Okresného súdu Žilina a jeho uzneseniami sp. zn. 18 Er 3638/2009 z 9. októbra 2013 (sp. zn. Rvp 985/2015) a sp. zn. 20 Er 404/2005 z 1. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 1685/2015), postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš a jeho uzneseniami sp. zn. 6 Er 424/2010 z 3. júna 2014 (sp. zn. Rvp 680/2015), sp. zn. 8 Er 2/2007 z 29. marca 2012 (sp. zn. Rvp 984/2015), sp. zn. 10 Er 68/2010 zo 17. marca 2014 (sp. zn. Rvp 1688/2015) a sp. zn. 3 Er 557/2008 z 26. septembra 2013 (sp. zn. Rvp 1689/2015), postupom Okresného súdu Námestovo a jeho uznesením sp. zn. 5 Er 2394/2008 z 30. júna 2010 (sp. zn. Rvp 228/2015), postupom Okresného súdu Čadca a jeho uzneseniami sp. zn. 12 Er 822/2006 z 18. decembra 2013 (sp. zn. Rvp 227/2015), sp. zn. 13 Er 87/2005 z 27. septembra 2011 (sp. zn. Rvp 1686/2015) a sp. zn. 11 Er 577/2005 zo 6. novembra 2013 (sp. zn. Rvp 3248/2015) a postupom Okresného súdu Dolný Kubín a jeho uznesením sp. zn. 4 Er 148/2009 z 24. marca 2014 (sp. zn. Rvp 1687/2015) (ďalej len „okresné súdy“ a „napadnuté uznesenia okresných súdov“).

2. Sťažovateľka v predostretej argumentácii (už mnohonásobne a pravidelne sa opakujúcej, pozn.) atakuje závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti okresných súdov, ako aj krajského súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich, a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania.

3. V petite podaných sťažností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že napadnutými uzneseniami okresných súdov, ako aj krajského súdu došlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv a práv zaručených v ústave, dohovore, dodatkovom protokole a charte, ako aj označených ustanovení ústavy a dohovoru, aby napadnuté uznesenia krajského súdu a napadnuté uznesenia okresných súdov zrušil a veci vrátil okresným súdom na ďalšie konanie, aby sťažovateľke priznal primerané finančné zadostučinenie a napokon aj úhradu trov konania.

Okrem toho sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vydal v každom prípade aj dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

6. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

7. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 227/2015 – sp. zn. Rvp 228/2015, sp. zn. Rvp 680/2015, sp. zn. Rvp 984/2015 – sp. zn. Rvp 985/2015, sp. zn. Rvp 1685/2015 – sp. zn. Rvp 1689/2015 a sp. zn. Rvp 3248/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami okresných súdov

8. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

9. Pokiaľ ide o postup okresných súdov a napadnuté uznesenia okresných súdov, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podané sťažnosti v tejto ich časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Pozornosti ústavného súdu nad rámec uvedeného neušlo, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotné sťažnosti podané ústavnému súdu, s návrhmi nedoručila i napadnuté uznesenia okresných súdov. Predloženie

rozhodnutia všeobecného súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, je pritom podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na konštantnú prax ústavného súdu pri posudzovaní opakujúcich sa neúplných a neakceptovateľných podaní sťažovateľky, právne zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd poznamenáva, že v prípade napadnutých uznesení okresných súdov by tu bol dôvod i pre ich odmietnutie z dôvodu nedostatku náležitostí predpísaných zákonom (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.C K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu

11. Ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností a v kontexte aj svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov vo vzťahu k právnemu posudzovaniu notárskych zápisníc, ako aj rozsudkov rozhodcovského súdu ako exekučných titulov koncipovaných na podklade neprijateľných podmienok v úverových zmluvách vrátane posúdenia zmlúv o úvere koncipovaných formulárovou formou ako spotrebiteľských zmlúv v nadväznosti na podmienky v nich uvedené vrátane záverov vyplývajúcich z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, ako aj postup všeobecných súdov v rozpore s § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a krajského súdu v odvolacom konaní v rozpore s § 214 ods. 1 OSP a v neposlednom rade vo vzťahu k prejudiciálnemu konaniu. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach,

ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v predošlých prípadoch, dospel ústavný súd k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú notoricky známe dôvody odmietnutia sťažností v úplne rovnakých prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s odôvodnením svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 220/2011 z 9. júna 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. I. ÚS 379/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 381/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 410/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 3/2013 zo 16. januára 2013, sp. zn. I. ÚS 110/2013 z 20. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 146/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 157/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 745/2013 z 11. decembra 2013, sp. zn. I. ÚS 99/2014 z 5. marca 2014, sp. zn. I. ÚS 100/2014 z 5. marca 2014, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, II. ÚS 303/2011 z 24. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 337/2012 z 13. septembra 2012, sp. zn. II. ÚS 62/2013 z 30. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. II. ÚS 365/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 344/2013 z 19. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013, sp. zn. III. ÚS 178/2014 zo 4. marca 2011, sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. III. ÚS 488/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. III. ÚS 453/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 173/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 176/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 178/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 214/2014 z 25. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 297/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. IV. ÚS 299/2012 zo 7. júna 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 181/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 182/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 183/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 186/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 187/2014 z 20. marca 2014 atď.), ktoré

skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených.

Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na svoje už citované rozhodnutia.

12. Na podporu svojej argumentácie ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky aj na rozhodnutie Súdneho dvora C-76/10 zo 16. 11. 2010 vydané vo veci iniciovanej sťažovateľkou, ako aj na ďalšiu početnú judikatúru Súdneho dvora (napr. C-240/98 až C-244/98, C-473/00, C-168/05, C-243/08, C-40/08, C-227/08 a C-76/10) dotýkajúcu sa problematiky spotrebiteľského práva, ktoré podporujú právne závery ústavným súdom predstreté v jeho predošlých rozhodnutiach a ktoré sú aj sťažovateľke notoricky známe. V ostatnom poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci sp. zn. C 470/12 z 27. 2. 2014, bod 41 (v rámci sporu, ktorého účastníčkou je sťažovateľka, pozn.), v ktorom Súdny dvor výslovne deklaroval, že *„možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C 473/00, Zb. s. I 10875, bod 32, a Mostaza Claro, C 168/05, Zb. s. I 10421, bod 25)“*.

13. Ústavný súd už len dodáva, že v súčasnom období platná právna úprava formulovaná v § 58 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorá bola zavedená zákonom č. 335/2012 Z. z. a je účinná od 1. januára 2013, počíta s možnosťou nariadenia pojednávania pred rozhodnutím exekučného súdu o zastavení vedeného exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. a) až j) Exekučného poriadku len ako s fakultatívnou možnosťou, a to len v prípade, že je to nevyhnutné pre objasnenie veci. K sťažovateľkou namietanému postupu všeobecných súdov podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v spojení s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku (právna úprava účinná v čase od 9. augusta 2012 do 31. decembra

2012, pozn.) ústavný súd konštatuje, že aj v prípade ak by tento postup nebol zo strany všeobecných súdov dodržaný (nariadenie pojednávania pred vyhlásením exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie, pozn.), nepredstavoval by také porušenie označených práv sťažovateľky, ktoré by svojou intenzitou bolo spôsobilé zasiahnuť do ňou označených práv v tom smere, aby ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie (napr. I. ÚS 367/2014).

14. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07, II. ÚS 410/2010).

Priorizovanie formálnych požiadaviek vyplývajúcich z noriem bežného zákonodarstva (formálne poňatie právneho štátu) môže totiž v konkrétnych súdnych konaniach (alebo iných právom upravených konaniach pred orgánom verejnej moci) viesť k rozhodnutiam, ktoré budú v zjavnom rozpore s účelom a zmyslom príslušnej právnej úpravy. Inými slovami, ústavný súd predstavuje súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), z čoho vyplýva, že nie je súčasťou všeobecných súdov, ktorým preto nie je ani inštančne nadriadený. Úlohou ústavného súdu je kontrola rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, avšak len za situácie, keď svojimi rozhodnutiami zasahujú do ústavne zaručených základných práv a slobôd jednotlivca. To znamená, že ústavný súd nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade, keď dochádza k porušeniu bežnej zákonnosti alebo iným nesprávnostiam, ktoré svojou podstatou spočívajú v rovine podústavného práva (m. m. I. ÚS 242/07).

15. V kontexte uvedeného ústavný súd odmietol sťažovateľkou podané sťažnosti týkajúce sa postupu a napadnutých uznesení krajského súdu z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd, prihliadajúc na zásadu procesnej hospodárnosti konania, sťažovateľkou podané sťažnosti v tejto časti odmietol bez ich podrobnejšieho odôvodnenia (§ 25 ods. 2 posledná veta zákona o ústavnom súde).

16. V prípade sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 21 CoE 47/2014 z 3. septembra 2014 (sp. zn. Rvp 3248/2015) pozornosti ústavného súdu rovnako, ako to bolo v prípade napadnutých uznesení okresných súdov (bod 10), neunikla absencia napadnutého uznesenia krajského súdu v predmetnej veci, čo by zakladalo dôvod odmietnutia sťažnosti sp. zn. Rvp 3248/2015 v tejto časti i z dôvodu nedostatku náležitostí predpísaných zákonom (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených (zrušenie napadnutých uznesení krajského súdu a okresných súdov, vrátenie vecí okresným súdom na ďalšie konanie a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako i úhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015